

Chuyện Chúng Mình

[Viết bằng tên các bản nhạc]

Nguyễn Hữu Huân

Anh là người LÍNH TRẬN MIỀN XA và là NGƯỜI XA THÀNH PHỐ . Anh vẫn sống cuộc đời BÌNH BỒNG như con NGỰA HOANG vào một BUỔI SÁNG MÙA XUÂN bốn ba trên BỐN VÙNG CHIẾN THUẬT . Anh vẫn NHƯ CÁNH VẠC BAY theo bóng CON THUYỀN KHÔNG BẾN, hòa với CÁT BỤI TÌNH XA trong ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA, để nhìn MÂY LANG THANG như kẻ MỘNG DU theo VẾT CHIM BAY và khóc cho TUỔI ĐÁ BUỒN.

Sau 24 GIỜ PHÉP trở về với TIẾNG MƯA ĐÊM của CHIỀU PHI TRƯỜNG hoang vắng , anh với CON TIM THẬT THÀ hằng nguyện cầu LẠY TRỜI CHO CON ĐƯỢC BÌNH YÊN, để anh sẽ được RU EM TRỜI MƯA THÁNG TÁM. Anh hằng ao ước XIN MỘT NGÀY MAI CÓ NHAU để ANH VỀ VỚI EM trong một ĐÁM CƯỚI NHÀ BINH, một ĐÁM CƯỚI NGHÈO nhưng thắm đậm tình DUYÊN QUÊ, và để em ĐỪNG TRÁCH LÍNH VÔ TÌNH ...

Ròng rã BẢY NGÀY CHỜ MONG, anh đã nhận được LÁ THƯ GỬI NGƯỜI CHIẾN TUYẾN em viết cho anh. Em bảo em BUỒN bởi vì anh vẫn SAO CHƯA THẤY HỒI ÂM và bỏ mặc NGƯỜI YÊU CÔ ĐƠN lang thang ôm NIỀM ĐAU CỦA CÁT trong những chiều MƯA TRÊN BIỂN VẮNG. Em trách anh thích chạy theo những HẠNH PHÚC LANG THANG mà chỉ dành cho em một thứ HẠNH PHÚC NỬA VỜI và còn dọ sẽ GẶP NHAU LÀM NGO ỡ nữa...

Này NGƯỜI YÊU VĂN KHOA của anh ơi ! Anh là LÍNH MÀ EM, nhưng là một NGƯỜI LÍNH CHUNG TÌNH, chưa bao giờ biết ĐỂ QUÊN CON TIM nơi TRƯNG VƯƠNG KHUNG CỬA MÙA THU nào đó ! Anh vốn là CHÀNG TRAI THẾ HỆ trong buổi loạn ly, và trên suốt CON ĐƯỜNG MANG TÊN EM anh vẫn chưa đi hết nỗi NỬA BƯỚC ĐƯỜNG TÌNH, nhưng vẫn muốn có gì tạm gọi là CHÚT QUÀ CHO QUÊ HƯƠNG. Cho dù MÙA ĐÔNG CỦA ANH có TUYẾT RƠI buốt giá, nhưng NIỀM THƯƠNG NHỚ ấy vẫn là CHÚT VẤN VƯƠNG TRONG TIM, và anh xin giữ lại những HOÀI CẢM ấy như một chút HẠNH PHÚC DỊU DÀNG trong những chiều NẮNG HẠ êm đềm.

NẾU TA ĐỪNG QUEN NHAU thì em nào phải BĂNG KHUẢNG CHIỀU NỘI TRÚ với những GIỌT NẮNG BÊN THỀM. Vậy thì em HÃY CỨ VUI NHƯ MỌI NGÀY và HÃY YÊU NHƯ CHƯA YÊU LẦN NÀO nghe em, bởi vì KHÔNG PHẢI TẠI CHÚNG MÌNH đâu em nhé !

Trong MỘT CHUYẾN BAY ĐÊM cùng với những CHUYẾN TÀU HOÀNG HÔN, tàu anh bay cao như CUỐN THEO CHIỀU GIÓ, bỏ lại THÀNH PHỐ SAU LƯNG để đi tìm NGƯỜI Ở LẠI CHARLIE trong khu RỪNG XƯA ĐÃ KHÉP. Anh bay trong vùng TUYẾT TRẮNG vây quanh, như những VẾT CHIM BAY trên giòng SUỐI TÓC em chạy dài trên TÀ ÁO XANH trong một ngày CHỦ NHẬT TƯƠI HỒNG. (70)

Anh đã GỢI GIÁC MƠ XƯA để nhìn thấy MƯA TRONG MẮT EM và nghe được TIẾNG HÁT NỬA VỜI. Những NỖI NHỚ MỊT MÙ ấy phải chăng là một thứ tình MONG MANH trong MỘT GIẤC MƠ HOA, mà qua NHỮNG CON MẮT TRẦN GIAN người ta vẫn bảo là TÌNH ĐẾN RỒI ĐI, nhưng anh lại gọi đó là TÌNH LÍNH .

Còn EM TÔI, em là NGƯỜI CON GÁI VIỆT NAM DA VÀNG, em duyên dáng hơn NÀNG TRUNG HOA XINH ĐẸP, em ngát thơm hơn cả CÁNH HỒNG TRUNG QUỐC trở hương, vì em chính là CÔ BẮC KỶ NHO NHỎ trong THUNG LŨNG MÀU HỒNG với HUYỀN THOẠI CỦA MỘT NGƯỜI CON GÁI.

Nào ngờ, TA ĐÃ YÊU EM LẦM LỖ vì trời bắt em mang một PHẬN GÁI THUYỀN QUYÊN như NGƯỜI TÌNH ELISÉE đa đoan đang chớm bước vào TUỔI BIẾT BUỒN. Em thích sống trong KIẾP ĐAM MỀ của một NGÀY MAI CHIỀU TỐI VỘI VÀNG và đắm chìm trong những CƠN LỐC CỦA TÌNH YÊU.

Em thường khát khao những GIẤY PHÚT THẦN TIÊN để mong được NGẮT SAY MEN TÌNH với những BƯỚC TÌNH HỒNG của chuỗi ngày TÌNH HÈ RỰC NẮNG. Và cũng chính em là NGƯỜI ĐI TRONG ĐÊM nên chỉ nhìn thấy mảnh MẶT TRỜI ĐEN với những cuộc TÌNH NHƯ BÓNG MA . Ấy thế mà em vẫn TẠ ƠN ĐỜI, chỉ vì em đã LẦM mà tưởng rằng đời đã ĐƯA EM VÀO HẠ. Rồi NHƯ ĐÁ NGÂNG NGỒ chơ vơ TRÊN ĐỈNH MÙA ĐÔNG vào một lần ANH ĐI CHIẾN DỊCH, nhờ ĐÓM MẮT HỎA CHÂU soi sáng thay cho những ÁNH ĐÈN MÀU trong một ĐÊM BUỒN TĨNH LẼ, anh đã XIN TỰ HỎI MÌNH để viết cho em một BỨC TÂM THƯ được trích ra từ trường khúc TÌNH THƯ CỦA LÍNH. (112)

Đó là những LỜI BUỒN THÁNH mà loài người đã phổ thành tấu khúc MỘT LẦN MIỀN VIỄN XÓT XA. Đó là những LỜI CUỐI của một CHIỀU KHÚC mà anh ước ao MỘT LẦN NÀO CHO TÔI GẶP LẠI EM. Và BÀI THÁNH CA BUỒN ấy đã ghi lại những DẤU VẾT TÌNH TA, để trong anh MỘT NGÀY NHƯ MỌI NGÀY vẫn NHƯ CHIẾC QUE DIÊM chọt lóe lên những NỖI NHỚ MONG MANH của cả MỘT ĐỜI TAN VỠ, tan theo từng GIỌT NƯỚC MẮT NGÀ chứa chan trong VŨNG LẦY CỦA CHÚNG TA .

THƯỞ ẤY CÓ EM, ta đã TẶNG NHAU ĐÓA HỒNG của những ngày TÌNH CÒN LẮT PHẤT MƯA BAY. Anh vẫn thường gọi em là QUỲNH HƯƠNG, là BÉ YÊU và EM NHƯ MỘT NỤ HỒNG thơm ngát. NGÀY ẤY MÌNH QUEN NHAU, ngày ấy EM HIỀN NHƯ MA-SƠ, trong trắng với TRÁI

TIM CÒN TRINH, và chúng ta đã dìu nhau đến chốn THIÊN ĐÀNG TÌNH ÁI. LÀM SAO TÔI QUÊN ĐƯỢC ngày EM ĐẾN THĂM ANH MỘT CHIỀU MƯA khi anh đang ngụp lặn với những NIỀM VUI CỒ ĐƠN trong một CĂN NHÀ NGOẠI Ô hẻo lánh.

EM ĐẸP NHƯ MƠ bồng bồng trong chiếc ÁO LỤA HÀ ĐÔNG, miệng khẽ nói: nào là VẪN MÃI YÊU ANH, nào là MỘT ĐỜI YÊU ANH và còn ghé sát bên anh thì thầm ...ANH LÀ TẤT CẢ. Anh đã như ngụp lặn trong CƠN MƯA HỒNG của một mùa THU QUYẾN RŨ giăng giăng LÁ ĐỎ MUÔN CHIỀU, để rồi anh cũng cất cao tiếng hát...VÀ TÔI CŨNG YÊU EM .

Ôi ! Những TÌNH KHÚC CHIỀU MƯA vang vang trong cơn MƯA CHIỀU KỶ NIỆM , để hồn anh GỞI GIÓ CHO MÂY NGÀN BAY và để em chẳng còn biết BÂY GIỜ THÁNG MẤY. Lúc ấy MÀU MẮT NHUNG của em khép kín, để cho anh mân mê VÒNG TRÒN TRÊN BÃI CÁT ÊM bên cạnh khu RỪNG XƯA LÁ THẤP, nép thân dưới hai đỉnh HOA VÀNG thơm mùi sữa mẹ.

Anh đã XIN THỜI GIAN NGỪNG TRÔI để được đổ tràn trong em những giọt CUỐI CÙNG CHO MỘT TÌNH YÊU . Em đã QUÊN CẢ LỐI VỀ và nằm im lìm NHƯ GIẤC CHIÊM BAO để uống cạn hết NỖI ĐAU DỊU DÀNG này... Kể từ ngày TÌNH NỒNG TRAO ANH mà không MỘT CHÚT SUY TƯ ấy, em đã trở thành ĐÀN BÀ, hay nói đúng hơn là NGƯỜI ĐÀN BÀ TRONG TÌNH YÊU. Cũng từ đó ÁO ANH SÚT CHỈ ĐƯỜNG TÀ và anh cũng đã trở thành ĐÀN ÔNG, tưởng mình đã nắm chắc được chùm CHÌA KHÓA TÌNH YÊU trong tay, rồi DỪNG BƯỚC GIANG HỒ và ghé ngoai GỌI NGƯỜI YÊU DẤU. Nào ngờ đâu, kể từ ngày MÁU NHUỘM BÃI THƯỢNG HẢI với VẾT THƯƠNG CUỐI CÙNG ấy, bỗng nhiên BIỆT KINH KỶ !!! (175)

Bây giờ đây, anh chỉ biết xin được CẢM ƠN EM YÊU DẤU đã cho anh những PHÚT NGÂY THƯỜNG TRONG ĐÊM vào một MÙA HÈ VÔ TẬN với NGƯỜI TÌNH TRĂM NĂM đã mất. Anh đã gọi đó là TÌNH NGHỆ SĨ, là BẢO TÌNH, là TÌNH SỬ ROMÉO-JULIETTE và vẫn thầm nguyện XIN CÒN GỌI TÊN NHAU mãi mãi .

Nhưng rồi NHỮNG NGÀY YÊU NHAU trên suốt cả CON ĐƯỜNG TÌNH TA ĐI bỗng mang dấu vết của một GIẤC MƠ KHÔNG ĐẾN HAI LẦN. Ai ngờ đâu, lần TIỀN EM NƠI PHI TRƯỜNG hôm ấy lại là LẦN TIỀN ĐƯA CUỐI CÙNG. Anh LÊN XE TIỀN EM ĐI mà lòng thầm muốn TRÁCH NGƯỜI ĐI. Em đã SANG NGANG với NHỮNG BƯỚC CHÂN ÂM THẦM khi MÙA ĐÔNG SẮP ĐẾN, và em đã LẠNH LÙNG nở lòng DỨT ĐƯỜNG TƠ để con tàu CHUYỂN BẾN, cuốn trôi đi giòng NƯỚC MẮT CỦA MỘT LINH HỒN. Và rồi, EM CÒN NHỚ HAY ĐÃ QUÊN một ĐÊM BUỒN XÓT XA dạo ấy,

NGHẸN NGÀO em đã hỏi anh :- AI BUỒN HƠN AI ?

Lúc đó anh vẫn còn MƠ KHÚC TƯƠNG PHÙNG của MỘNG BAN ĐẦU cho dù chất chứa TRĂM NHỚ NGÀN THƯƠNG, và anh đã trả lời rằng :
- Hỡi NGƯỜI TÌNH LARA của anh, anh vẫn YÊU EM DÀI LÂU, anh vẫn mãi YÊU EM BẰNG TRÁI TIM ANH !
Và TRƯỚC GIỜ TẠM BIỆT em còn hứa với anh rằng NGÀN NĂM VẪN ĐỢI !!! (210)

Thế là EM ĐÃ ĐI RỒI, mang theo cả NHỮNG LỜI RU CUỐI của một MÙA THU CHẾT. Còn anh , anh là NGƯỜI XA VỀ THÀNH PHỐ với NỬA HỒN THƯƠNG ĐAU, thất thểu như NGƯỜI CHẾT TRỞ VỀ trong CHIỀU MỘT MÌNH QUA PHỐ và ôm trọn lấy CHUYỆN PHIM BUỒN của một DUYÊN KIẾP phũ phàng.

Anh đã lê những BƯỚC CHÂN CHIỀU CHỦ NHẬT trong CƠN MƯA PHÙN vào một CHIỀU TRÊN PHÁ TAM GIANG, một buổi CHIỀU mà anh nghĩ CHƯA CHIỀU NÀO BUỒN BẰNG CHIỀU NÀY. Anh đi vội qua phía GIÁO ĐƯỜNG IN BÓNG, miệng lâm râm GỌI EM NHƯ ĐÓA HOA SẦU và khấn nguyện rằng : "LẠY CHÚA CON LÀ NGƯỜI NGOẠI ĐẠO, nhưng con xin mãi được THEO DẤU CHÂN NGƯỜI ...".

Rồi như BÁNH XE LÃNG TỬ đẩy đưa sau những ĐÊM DÀI CHIẾN TUYẾN , anh đã GIÃ TỬ VŨ KHÍ để cùng với NGƯỜI BẠN THÂN TÊN BUỒN thừa lúc TRĂNG RỤNG XUỐNG CẦU trong một ĐÊM CHÔN DẦU VƯỢT BIỂN, đã cùng nhau thề nguyện THÀ CHẾT TRÊN BIỂN ĐÔNG , ra đi trên CON THUYỀN VIỄN XỨ . Anh quyết XÓA TÊN NGƯỜI TÌNH và bỏ lại SÀI GÒN NIỀM NHỚ KHÔNG TÊN trên một CHUYẾN ĐÒ VĨ TUYẾN, đi theo LỜI GỌI CHÂN MÂY, theo đám hải âu BAY ĐI CÁNH CHIM BIỂN muôn trùng.

Anh đã GIÃ BIỆT SÀI GÒN để trở thành NGƯỜI DI TẢN BUỒN, mà trong tim vẫn ấp ủ một GIẤC MƠ HỒI HƯƠNG...

Rồi cứ thế, MỘT NGÀY TRÊN BI ĐÔNG ngồi đếm từng cánh HOA BIỂN là một ngày anh đã KHÓC CHO MỘT THÀNH PHỐ MẤT TÊN, thương cho CHUYỆN MỘT CHIẾC CẦU ĐÃ GỖY năm xưa và nuối tiếc CUỘC TÌNH THOÁNG BAY của chúng mình hôm nào.

Mai sau nếu có AI TRỞ VỀ XỨ VIỆT, xin gởi dùm tôi câu HÁT CHO NGƯỜI Ở LẠI, xin nhờ ĐÀN CHIM THA PHƯƠNG gửi trả về NGƯỜI TÌNH VIỆT NAM cuộc TÌNH LẦM LỖ năm xưa.

Từ đây, TÔI VỚI TRỜI BƠ VƠ như người LỮ KHÁCH TRONG MƯA giữa HAI KHUNG TRỜI CÁCH BIỆT, mà thần thờ ĐI TÌM THƯƠNG YÊU. Nhiều lúc TƯỞNG RẰNG ĐÃ QUÊN, nhưng sao vẫn quá NGÂM NGÙI và đắng cay như những GIỌT CÀ PHÊ, cũng chỉ vì TÌNH ĐẦU VẪN KHÓ PHAI. Nếu NGÀY MAI KHI TÔI CHẾT ĐI, ai sẽ tìm lại cho tôi CÂY ĐÀN BỎ QUÊN của MÙA HÈ NĂM ẤY ?

Ai dám nói TÌNH CHỈ ĐẸP KHI CÒN DANG DỜ ? Ai còn nhớ cho CHUYỆN TÌNH CỦA NGƯỜI TRINH NỮ TÊN THI ? Bây giờ QUÊ

HƯƠNG BỎ LẠI và trong anh CHỈ CÓ EM giữa một GIÒNG SÔNG KỶ NIỆM . Cho dù đã quá MUỘN MÀNG nhưng anh cũng xin TRẢ LẠI EM YÊU cuộc tình SI MỀ của một lần LẦM LỖ .

SÀI GÒN BÂY GIỜ BUỒN KHÔNG EM ? hay em vẫn RONG CHƠI DƯỚI TRỜI QUÊN LÃNG, để anh ôm trọn TRÁI TIM NGỤC TỬ của MỘT THỜI ĐỂ YÊU VÀ MỘT THỜI ĐỂ CHẾT ? MƯA SÀI GÒN CÓ BUỒN KHÔNG EM và em có BAO GIỜ BIẾT TƯỞNG TƯ trong những chiều MƯA QUA THÀNH PHỐ vào MẤY ĐỘ THU VỀ ?

Hay em đã mang TÌNH YÊU TRẢ LẠI TRĂNG SAO và đã vội QUÊN ĐI TÌNH YÊU CŨ, để anh ngồi đây BÊN CẦU BIÊN GIỚI mà KHÓC MỘT GIÒNG SÔNG với BIỂN NHỚ muôn trùng ?

MƯA SÀI GÒN MƯA HÀ NỘI có làm ƯỚT MI của ĐÔI MẮT NGƯỜI SƠN TÂY, có làm NGƯỜI YÊU TÔI KHÓC trong những chiều SÀI GÒN THỨ BẢY ? CÒN TUỔI NÀO CHO EM giữa những MỘNG PHỦ DU cảm dỗ vây quanh ?

Bên này, anh vẫn NHÌN NHỮNG MÙA THU ĐI để mãi trách trời SAO VẪN CÒN MƯA RƠI, vẫn mãi lang thang trên con ĐƯỜNG XA ƯỚT MƯA rồi tự hỏi MÌNH MẤT NHAU BAO GIỜ ?

THÔI ĐỪNG NHẮC CHUYỆN ĐÃ QUA làm gì nữa, cho DÙ TÌNH YÊU ĐÃ MẤT bởi vì TÌNH NGHĨA ĐÔI TA CÓ THỂ THÔI.

Bây giờ NGƯỜI TÌNH TRĂM NĂM đã biến thành TÌNH LỖ TRĂM NĂM và TÌNH KHÔNG SUY TƯ nay chỉ còn là một thứ TÌNH THIÊN THU, là TÌNH BƠ VỢ, là TÌNH GIAN DỐI. Cho dù NGƯỜI CÒN ĐÓ TA CÒN ĐÂY nhưng cũng chỉ là TÌNH CÓ NHƯ KHÔNG và YÊU ĐƯƠNG CHỈ LÀ THỂ phải không em ? (307)

Anh xin TRẢ LẠI EM YÊU tất cả những gì của MƯỜI NĂM TÌNH CŨ và cho dù TÌNH VỖ CÁNH BAY rồi, nhưng anh cũng vẫn xin làm BÀI THƠ CUỐI CÙNG như một NIỆM KHÚC CUỐI cho những NGÀY ĐÁ ĐƠM BÔNG của HAI MƯỜI NĂM TÌNH CŨ xa xưa.

THÔI ! Tất cả đã trở thành DĨ VẮNG rồi, hãy CHO TÔI ĐƯỢC MỘT LẦN can đảm để GIẾT NGƯỜI TRONG MỘNG, để mong sao quên đi THỨ ĐAU THƯƠNG này, và CON TIM SẼ VUI TRỞ LẠI không chùng ! Hãy cho tôi thành những GIỌT MƯA TRÊN LÁ để áp ủ mãi LỜI NGUYỆN TRONG TÙ hôm xưa trong GIẤC NGỦ CÔ ĐƠN hôm nay. Tôi muốn mình THÀ NHƯ GIỌT MƯA rơi tơi tả trên những CHIẾC LÁ CUỐI CÙNG, cầu mong tưới mát NHỮNG ĐÔI HOA SIM cho người .

Tôi cũng XIN LÀM CHIM RỪNG NÚI để mong chờ ngày TUNG CÁNH CHIM TÌM VỀ TỔ ẤM, để được bay trên cánh ĐỒNG XANH bao la, bay mãi tận VỀ NƠI ĐẤT HỨA xa xăm, rồi cất tiếng kêu HẸN EM SÀI GÒN. Tôi cũng sẽ rong ca BÀI CUỐI CHO NGƯỜI TÌNH như một KỶ VẬT CHO EM biết ngày nào trao. Hãy cố nén cơn đau và cất tiếng BUỒN ƠI XIN HÃY QUÊN, hãy mạnh dạn nói rằng BUỒN ƠI TA CHÀO MI, rồi thu hết

can đảm mà OẢN TÙ TÌ với cuộc đời còn lại, và sau cùng sẽ tự nhủ mình rằng : SỨC MẤY MÀ BUỒN, BỎ ĐI TÁM... (337)

NGUYỄN HỮU HUẤN

Chuyến Đến: Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh) – Ngày 10/2/2021

www.vietnamvanhien.org

